

Chương 3: Ma Vương Thành (3) - Nhà Tù

(Số từ: 2831)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:51 PM 23/04/2024

Cơ sở giam giữ khổng lồ mang hình thức một nhà tù. Tôi không thể không nói nên lời trước mùi hôi thối kinh tởm và cảnh tượng kinh hoàng trước mắt.

Nếu những gì tôi nhìn thấy cho đến bây giờ là xác của ác quỷ bị tấn công bởi những anh hùng xâm nhập vào Ma Vương Thành, thì những gì được tìm thấy ở đây là....

Toàn là xác con người.

“Gừ...”

Không có lính canh, nhưng có vẻ như họ vừa giết hết tù nhân trước khi ra chiến trường. Tôi cảm thấy buồn nôn sắp trào ra nhưng tôi cố kìm lại.

Hầu hết họ đều bị xé thành từng mảnh một cách khủng khiếp. Họ là những xác chết thảm khốc. Tôi thậm chí không thể biết họ đã phải chịu đựng những gì.

Tôi không có thời gian để do dự, nhưng tay chân tôi không ngừng run rẩy.

Tất nhiên, có sự khác biệt giữa việc viết điều gì đó và việc tận mắt nhìn thấy điều gì đó. Những xác chết rách nát, không thể nhận dạng được rất khó nhìn.

Khắp nơi là hỗn hợp máu và phân.

Có người chết ngay bên ngoài cửa phòng giam đang mở, có lẽ họ đã cố gắng trốn thoát.

Trông nó tệ đến mức tôi thậm chí không muốn nhìn vào nó.

Tôi sắp sửa chửi rửa chính mình.

Đây là những gì tôi đã tạo ra.

“Mẹ kiếp, chết tiệt.... Chết tiệt.....”

Tội lỗi tôi đã phạm ở tiền kiếp có lớn đến thế không?

Đến mức tôi phải lột bỏ quần áo của những xác chết không thể nhận dạng được chỉ để sống sót?

Tôi cởi bộ quần áo ưa thích của mình xuống để nhặt giẻ rách và mặc vào. Tôi lột bỏ những miếng giẻ rách trên một xác chết đáng lẽ phải gọi là những mảnh thịt chứ không phải là một xác chết.

Tôi không thể có được niềm tự hào không cần thiết nên tôi cũng cởi đồ lót của mình và lăn lộn trên sàn nhà bẩn thỉu với đồng giẻ rách trên người.

Cảm giác dính máu trên mặt thật khủng khiếp.

Tôi không có cơ hội nhìn vào gương nhưng chắc hẳn trông tôi rất tệ. Cuối cùng, tôi không thể chịu đựng được nữa và quỳ xuống.

“Huueewek!”

Tôi bịt miệng, nhưng không có gì trào ra. Tôi có thể nghe thấy những tiếng hét phát ra từ bên ngoài, tưởng chừng như những tiếng vọng xa xăm.

Với điều này, sự chuẩn bị của tôi đã hoàn tất.

Tôi có thể đi vào một phòng giam ở một góc và nhốt mình lại hoặc tôi có thể giả vờ rằng mình đã trốn thoát được.

Từ giờ trở đi, tất cả những gì tôi có thể làm là cầu nguyện rằng không ai có thể nhìn thấu Ngụy Trang Thuật của tôi.

Nhân tiện, tôi phải cầu nguyện cho ai đây?

Chết tiệt.

Tôi lang thang quanh phòng giam với tâm trạng khốn khổ. Phòng giam trước đây chứa rất nhiều người đến mức muốn nổ tung, giờ chỉ còn lại những xác chết.

Họ có phải giết tất cả không?

Ác quỷ là như vậy sao?

Và.

-Hức. Hức, hức....

Tôi có thể nghe thấy tiếng ai đó đang khóc ở đâu đó.

Có những người sống sót.

Tôi không biết là ai, nhưng có người vẫn còn sống ở đây. Tôi theo bản năng di chuyển về phía nơi đó. Nỗi sợ hãi dâng lên nhưng tôi không thể không đi xem. Cơ thể tôi di chuyển nhanh hơn tôi nghĩ.

Trước hết, tôi nghĩ mình nên giúp đỡ bất cứ ai còn sống ở nơi kinh hoàng này. Những tình cảm này cũng mang lại cho tôi cảm giác nhẹ nhõm vì đó là bằng chứng cho thấy tôi vẫn là một người bình thường.

“C, có..... ai ở đó không...?”

–Ư ư.... Hức. Hức.....

Đó là một tiếng kêu rất lặng lẽ, bất lực, rời rạc, giống như tiếng kêu của một con vật nhỏ.

Tôi đi ngang qua một vài cảnh tượng khủng khiếp được trưng bày trong các phòng giam của nhà tù.

“Hức.... Uuu.... hnng....”

Chẳng mấy chốc, tôi có thể nhìn thấy một cô bé đang khóc với giọng khàn khàn, đang ôm thứ gì đó có hình dạng giống con người.

Tôi có thể đoán đại khái đây là tình huống như thế nào.

Ngoài ra còn có một khối xác và thịt nằm rải rác khắp nơi.

Tôi ghét phải thừa nhận điều này, nhưng xét theo những gì còn sót lại, có vẻ như có 5 người ở đó. Cô gái đang khóc không được bao gồm. Cô vừa khóc vừa ôm một cái xác có hình thù không xác định, như thể cô thậm chí còn không nhận ra tôi đang ở trước mặt mình.

Tôi thậm chí không thể biết xác chết đó chết như thế nào và cô bé này sống sót như thế nào.

Tuy nhiên, điều duy nhất tôi có thể nói là cái xác mà cô gái đang ôm có lẽ là một người quý giá đối với cô.

“Này, bình tĩnh đi...”

“....Ư ư, hức! Đừng!”

Chỉ sau khi tôi gõ vào song sắt, cô gái mới ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Mặc dù người cô đầy máu nhưng tôi có thể biết rằng cô có mái tóc vàng và đôi mắt vàng kim. Cô trông rất gầy.

Cô gái nhìn tôi, giật mình và lùi lại.

“H, Hả! A, A... Ai. Ai thế, làm sao mà.....”

“À, đừng lo lắng! Tôi... tôi cũng bị kẹt ở đây!”

Cô gái lâm bẫm vô nghĩa như thể đã mất hết lý trí.

“Tôi, tôi... tôi sẽ đưa cô ra ngoài. Hãy cùng ra khỏi đây.”

Đôi mắt cô gái tràn ngập sự sợ hãi và buồn bã. Cô dường như nghĩ đến điều gì đó khi nhìn tôi, một người ăn mặc rách rưới giống như cô.

Cô gái nhìn vào mắt, tay và chân của tôi.

Cô đang nhìn tôi, người đang kinh hãi trước những cảnh tượng đau lòng mà tôi chưa từng thấy trước đây. Sau đó cô gái gật đầu chậm rãi và nhẹ nhàng.

Cô run rẩy, nhưng có vẻ như cô đã chọn tin tôi. Như thể cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tin tưởng tôi thì bất ngờ gặp phải tôi trong hoàn cảnh khó hiểu này.

Cô có tin rằng tôi cũng ở trong hoàn cảnh giống cô không, vì tôi bị ảnh hưởng bởi những cảnh tượng này? Điều này chỉ có thể xảy ra vì cốt lõi của tôi không phải là Hoàng Tử Quỷ.

“Này, cô có biết chìa khóa ở đâu không? Tôi sẽ mang chúng tới.”

“C, có lẽ..... Là cái, kia.....”

Không nói một lời, cô gái chỉ về phía đầu bên kia của nhà tù.

Đúng là tôi cảm thấy buộc phải cứu cô bé này.

Tuy nhiên, cũng đúng là tôi đã có những suy nghĩ tính toán rằng cơ hội sống sót của tôi sẽ tăng lên nếu những người sống sót khác có thể làm chứng rằng tôi cũng bị giam ở đây.

Tôi không biết chìa khóa nào là chìa khóa phù hợp nên tôi mang theo tất cả các chùm chìa khóa mà tôi có thể tìm thấy trong phòng quản giáo ở cuối phòng giam. Trong khi tôi đang thử từng chìa, cô gái vẫn tiếp tục khóc.

Cô chỉ đang khóc thôi. Như thể cô đã mất hết hy vọng.

“Cô có thể nghe thấy âm thanh bên ngoài không?”

“Vâng....”

Có thể nghe thấy tiếng la hét của con người. Tôi không thể đi vào chi tiết nhưng bằng cách nào đó tôi muốn nói với cô rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi.

“Chúng ta sẽ ổn thôi.”

Không thể tránh khỏi, chiến thắng này đã thuộc về con người. Trước những lời vừa sợ hãi vừa tự tin của tôi, cô gái tiếp tục khóc và gật đầu. Việc tìm đúng chìa khóa mất rất nhiều thời gian. Tôi tự hỏi liệu có thực sự cần thiết phải mở cửa không, nhưng tôi muốn đưa cô ra khỏi nơi khốn khổ đó ngay bây giờ.

“Ra ngoài có thể nguy hiểm, nhưng.... Hãy mở nó ra bây giờ. Ngay cả khi cô không muốn ra khỏi đó.”

“Vâng, vâng.....”

Giọng cô gái run rẩy dữ dội. Đúng hơn, có vẻ như cô đã mất kiểm soát cảm xúc sau khi gặp một con người sống khác giống mình.

Tuy nhiên, tôi, với tư cách là người lớn hơn trong hai chúng tôi, nên giúp cô yên tâm.

"Bình tĩnh nào.... Chúng ta sẽ sống sót. Cô sẽ có thể sống mà."

Đó cũng là điều tôi muốn nói với chính mình.

Mày phải thoát khỏi nơi chết tiệt này và sống sót.

Tôi phải làm được. Tôi lẩm bẩm “Bình tĩnh nào, bình tĩnh nào, chúng ta có thể sống” với chính mình như thể tôi đang cố thôi miên chính mình.

Chỉ cần nhìn vào là tôi có thể biết rằng cô gầy đi rất nhiều. Tôi thậm chí không thể tưởng tượng được cô đói đến mức nào nữa.

Aaa.

Hãy nghĩ về điều đó.

“Đợi đã, đợi một chút.”

“H, hả? Hả?”

Tôi chạy đi đâu đó thay vì tiếp tục cố gắng mở cửa bằng một trong những chiếc chìa khóa. Con bé hình như đang gọi tôi nhưng tôi lại chạy như gió, lục lọi quần áo mình vừa cởi ra.

Sau đó tôi quay lại với những thứ tôi lấy ra từ đó.

"Nhìn nè. Tôi tìm thấy cái này ở chỗ có chìa khóa."

Tôi không cần phải nói sự thật với cô nên tôi đã nói dối một chút và đưa cho cô một chiếc bánh quy. Đó là một chiếc bánh quy mà tôi không cần thiết phải có trong túi. Tôi chỉ nhớ rằng tôi đã ném nó đi cùng với quần áo của mình.

“Chắc cô đói rồi, ăn cái này đi.”

Cô gái đột nhiên nhìn thấy trên tay mình một chiếc bánh quy cỡ lòng bàn tay, khiến cô mở to mắt. Vâng, mọi thứ thật buồn và chán nản, nhưng bạn cũng sẽ cảm thấy đói khủng khiếp. Cô gái đang ngậy người nhìn tôi, người đã đưa cho cô cả chiếc bánh quy.

“C, c..... còn anh?”

"Tôi ổn. Cô cứ ăn đi."

Tôi lại bắt đầu mò mẫm với chùm chìa khóa. Cô gái im lặng nhìn chăm chăm, như thể đang cố quyết định xem có nên ăn nó hay không. Thời gian cứ trôi qua.

-Rắc!

Cùng với âm thanh đó, có thứ gì đó đẩy vào miệng tôi, trong khi tôi vẫn đang bận tâm tìm đúng chiếc chìa khóa.

“A, anh cũng..... Anh cũng ăn đi.”

Cô gái khóc và đưa cho tôi một nửa chiếc bánh quy. Cô đã phải quyết tâm bao nhiêu để bẻ nó và chia cho tôi một nửa?

Tôi cảm thấy xúc động vì lý do nào đó.

Có phải chúng ta làm như vậy chỉ để chuộc lại tội lỗi nào đó mà chúng ta đã phạm phải không? Chẳng phải mình đã chuộc tội đủ bằng cách chết sau khi đọc một số bình luận ác ý rồi sao?

Đôi mắt tôi trở nên lạnh lùng, tôi bắt đầu cảm thấy phần nộ mà không rõ lý do.

"Cảm ơn nhé."

Cô gái lại bắt đầu khóc sau khi cắn vào chiếc bánh quy. Không biết cô khóc vì ngon hay vì buồn. Thức ăn có vị như thế nào sau khi phải chịu đựng cơn đói khủng khiếp như vậy?

Tôi không biết, nhưng tôi nghĩ tôi biết phần nào lý do tại sao cô khóc.

-Cạch!

Tôi vừa cắn một miếng bánh quy thì cánh cửa sắt mở ra.

Chiếc lồng đã mở nhưng cô gái không bước ra. Có lẽ cô không muốn rời xa cơ thể mình đang ôm phía sau. Tôi cũng định như vậy, tuy nhiên, tôi biết rằng ra ngoài không phải là một ý kiến hay. Nó có thể vẫn còn nguy hiểm.

Tốt nhất là đợi ở đây.

Vì vậy, thay vì mở phòng giam để cho ai đó ra ngoài, tôi đã làm một việc kỳ lạ là bước vào đó.

"Có thể Ma Vương sẽ bị giết sao.....?"

"Tất nhiên rồi."

Mình nghĩ ông ta đã chết rồi.

Tôi không hề bối rối trước cái chết của người cha ruột vô danh của mình. Cô gái run rẩy và lảo đảo điều gì đó trong khi rơi nước mắt, đầu vùi vào đầu gối.

“Artorius nói anh ấy sẽ đến giải cứu chúng ta.....”

Thật không may, Ma Vương có lẽ đã kéo Artorius xuống cùng mình. Anh ấy sẽ không thể cứu chúng tôi, nhưng phần lớn con người có lẽ sẽ đến đây.

"Vâng. Rồi có người sẽ tới cứu chúng ta."

Đây không chỉ là suy đoán mà đó là sự thật. Tuy nhiên, việc quân đội có đến cứu tôi hay không mới là điều quan trọng nhất. Ý tôi là, rốt cuộc tôi không phải là Ma Vương.

“Tôi không thể nghe thấy nó nữa.”

Cô gái run rẩy. Những tiếng gầm rú tràn ngập đột nhiên dừng lại. Nghĩ đến quân đội loài người đã bị đánh bại, cô gái càng sợ hãi hơn.

Tôi đưa tay ra và ôm lấy vai cô.

"Không sao đâu. Mọi chuyện sẽ ổn thôi."

"Là vậy á?"

Cô gái có vẻ ngạc nhiên khi tôi nói vậy.

“Anh.... Anh thật bình tĩnh....”

Những lời này có vẻ kỳ lạ và khiến tôi cứng người lại một chút.

“Không đâu. Tôi, tôi..... Cũng rất sợ hãi.”

Tôi nghĩ là do tôi ở cạnh một cô bé nên tôi đã cường điệu hóa một chút, nhưng sự thật là tôi sợ chết khiếp. Sẽ ổn thôi, nhưng có thể đầu tôi sẽ bị chặt sớm.

Tuy nhiên, cô gái không có vẻ nghi ngờ sự bình tĩnh của tôi.

“Tên của anh.... là gì?”

Cô gái hỏi tên tôi.

Tên tôi ở đây là Valier Jr. Vì Ma Vương Valier đã chết nên bây giờ tên tôi phải là Valier. Tôi không thể nói cho cô biết cái tên đó. Điều đó giống như tôi đang yêu cầu tự sát. Đầu tiên, ngay cả một người bình thường cũng sẽ bị ném đá nếu họ đặt tên mình theo tên Ma Vương.

“Cái đó, xem nào..... Tôi không nhớ....”

Cuối cùng, tôi đưa ra lời bào chữa đầu tiên nảy ra trong đầu tôi.

“Chà... tôi không biết, tôi không thể nhớ được gì cả. Tôi là ai, tại sao tôi lại ở đây..... Mọi thứ.”

Đó là lý do thuận tiện nhất mà tôi có thể nghĩ ra.

Mất trí nhớ.

Tôi quyết định chọn bối cảnh là mình bị mất trí nhớ sau những ngày bị tra tấn tàn nhẫn không ngừng nghỉ.

Tôi không thể tin được sẽ có ngày tôi phải sử dụng khái niệm giống chó này.

“Hức..... Chúng ta nên làm gì.....”

Cô gái ôm tôi như thể thấy thương tôi.

Tôi cảm thấy hơi có lỗi vì cô đã tin điều đó quá nhanh. Cô gái ôm tôi trong đôi tay mảnh khảnh của mình, nhưng cô cũng truyền cho tôi một chút sức mạnh.

“N, nếu tôi có thể thoát ra khỏi đây..... Nếu tôi thoát ra được..... tôi chắc chắn sẽ lấy lại ký ức cho anh..... tôi hứa đó.”

Humm?

Làm thế nào?

-Cạch, cạch

Tôi chưa kịp suy nghĩ xong thì đã nghe thấy tiếng ai đó chạy từ xa. Đó không phải là điều duy nhất tôi có thể nghe thấy.

-Hình như đây là nhà tù!

-Họ chết hết rồi!

Đó chắc chắn là giọng nói của con người. Những người mà tôi không thể biết họ là hiệp sĩ hay binh lính vội vã kiểm tra các phòng giam và cuối cùng chạm vào mắt chúng tôi.

“Ôi may quá, những người sống sót! Chúng ta có người sống sót!”

Tiếng kêu đầy cảm xúc của người tìm thấy chúng tôi vang vọng khắp nhà tù.

Nước mắt cô gái trào ra, và tim tôi bắt đầu đập như điên trong sự pha trộn kỳ lạ giữa sợ hãi, phấn khích và nhẹ nhõm.

Sau đó, một hiệp sĩ trung niên đi theo tiếng hét và cuối cùng bước tới trước chúng tôi. Vừa nhìn thấy cô gái, khuôn mặt người này nhăn nhó kinh khủng.

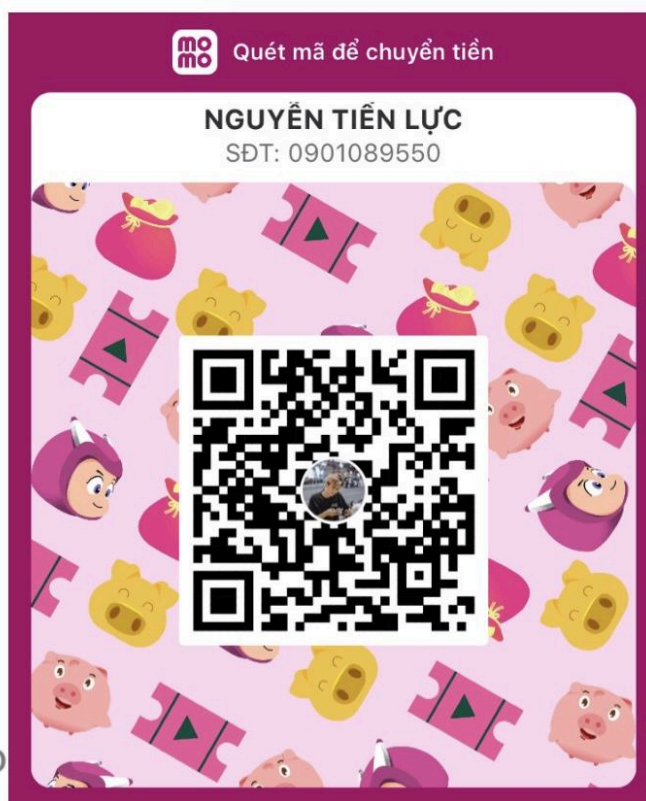
“Oh, oooh..... Oh, khôn khiếp, là Công Chúa Điện Hạ...”

Không.....

Cái đó ư?

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

Thanks For Reading